[2019] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 105

ਚੰਦਰੂ @ ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰਨ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸੀ.ਬੀ. ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ. ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ

(2011 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1193)

12 ਫਰਵਰੀ, 2019

[ਸੰਜਯ ਕਿਸ਼ਨ ਕੌਲ ਅਤੇ ਦੀਪਕ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਦੰਡ ਸਹਿੰਤਾ, 1860:

ਧਾਰਾ 302 ਧਾਰਾ 120-B ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ- ਕਤਲ - ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੇਸ - ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ - ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਕਿਹਾ: ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (PW-1) ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਸੰਤੁਲਨ ਸੀ - ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੋਈ - ਚਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ ਜੋ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - PW-1 ਅਤੇ PW-5 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਫ਼ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸਨ - ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹਾਲਾਤ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਇਕੱਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਹੀ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਵੀ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਕਤਲ ਸੀ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

ਸਬੂਤ:

ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤ - ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ - ਰੱਖੀ ਗਈ: ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ (1) ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; (2) ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (3) ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੜੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ (4) ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ

ਕਿਹਾ ਕਿ: ਕੇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕੇਸ ਹੈ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹਾਲਾਤ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਿੰਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਲੜੀ ਦਾ ਸੰਚਿਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੰਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਕ ਸਿੱਟੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਦੋਸ਼। ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। [ਪੈਰ੍ਹੇ 9 ਅਤੇ 11] [112-C, 113-D-F]

105

XXXXXX

ਹਨੁੰਮੰਤ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ **AIR 1952 SC 343: [1952] SCR 1091 - 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।**

ਸਰ ਅਲਫਰੈਡ ਵਿਲਜ਼ ਬਟਰਵਰਥਸ ਦੁਆਰਾ ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਲਜ਼ (ਅਧਿਆਇ VI), ਸੱਤਵਾਂ ਸੰਸਕਰਣ, ਪੰਨਾ 296-329 - ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

2.1 ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰੇਕ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 13] [113-G]

2.2 ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਵੇਖੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਚੇਨਈ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 13] [114-B, C, 115-B-C]

2.3 ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਟਾਈਡੀਜੇਸਿਕ ਦੀ ਵੱਧ ਖ਼ੁਰਾਕ ਲੈਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਗੁੱਟ ਵਿੱਚ 4 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਟਾਈਡੀਜੇਸਿਕ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਸਾਇਣਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਖੂਨ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਮਾਤਰਾ 40 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਟਾਈਡੀਜੇਸਿਕ ਦੇ ਟੀਕੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਰਾਕ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੋੜਨ 'ਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਤ 9.30 ਵਜੇ ਤੋਂ 10.00 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਦਾ ਅਸਰ ਲਗਭਗ ਛੇ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਖੁਦ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟੀਕਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਕੀ 36 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਡਰੱਗ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈ। ਇਹ ਦਵਾਈ ਕਿਸਨੇ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ? ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਇਹ ਦਵਾਈ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਵੱਧ ਖੁਰਾਕ ਲੈਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 13] [115-E, 116-E-G]

XXXXXX

107 ਚੰਦਰੂ @ ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸੀ.ਬੀ. ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ. ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ

2.4 ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮਕਸਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ PW-10 ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਕਰੀਬੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਮਿਲਵਾਇਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ

ਵੱਲੋਂ ਸਥਾਪਤ ਕੇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੋਨ ਅਤੇ ਐਸ.ਐਮ.ਐਸ. ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਰਾਕ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਰਚੀ। PW-10 ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕਿ PW-10 ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਏ ਸਨ। PW-1 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ, PW-10 ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇਸ ਲੰਬੀ ਚੁੱਪ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮਕਸਦ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 13] [117-A-B, D, E-F]

2.5 ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਮੈਡੀਕਲ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਟੀਕਾ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਮਾਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਟੀਕੇ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟੀਕਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਹਿਰੀਲਾ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਕਸਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ

ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਰਚੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਠੋਸ ਜਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 13] [117-G-H, 118-A-C, E]

XXXXXX

2.6 PW-1 ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਸੰਤੁਲਨ ਹੈ। ਚਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ PW-1 ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਲਏ ਗਏ ਸਨ, ਸਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਕਿ ਕੀ PW-1 ਜਾਂ PW-5 ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, PW-1 ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਖਾਲੀ ਸ਼ੀਟਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਸਵੀਕਾਰ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ PW-1 ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 14] [118-F-H, 119-B-C]

2.7 ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (DW-4) ਦੁਆਰਾ 'ਵੀ' ਵਿਰੁੱਧ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਾ ਤਾਂ PW-1 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ PW-5 ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ

ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 'ਵੀ' ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ 'ਵੀ' ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ IPC ਦੀ ਧਾਰਾ 304 ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਕਤਲ ਦੇ ਤਹਿਤ। [ਪੈਰਾ 14] [119-D-E]

2.8 PW-1 ਅਤੇ PW-5 ਸਾਫ਼ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਮੇ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ PW-10 ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ। ਇਸ ਲਈ PW-1 ਅਤੇ PW-5 ਸਾਫ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ 'ਚ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। [ਪੈਰਾ 14] [119-F-G]

XXXXXX

109 ਚੰਦਰੂ @ ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸੀ.ਬੀ. ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ. ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ

2.9 ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਹਾਲਾਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਕੱਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਹੀ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੌਤ ਕਤਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। [ਪੈਰਾ 15] [120-C]

<u>ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੇਸ ਹਵਾਲਾ</u>		
[1952] SCR 1091	**'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ**	**ਪੈਰਾ 9**

ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: 2011 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1193.

2010 ਦੇ Crl. A. ਨੰਬਰ 592 ਵਿੱਚ ਮਦੁਰਈ ਬੈਂਚ ਵਿਖੇ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਿਤੀ 30.11.2010 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ।

ਨਾਲ

2019 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 253.

ਅਪਿਲਕਰਤਾ ਵਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਐਮ.ਐਨ.ਰਾਓ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਗੌਰਵ ਭਾਰਗਵ, ਰਾਜ ਕਮਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪ੍ਰੇਮਿਲਾ, ਸੁਭਾਸ਼ ਸਾਗਰ, ਐਸ. ਥਨੰਜਯਨ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸੰਜਯ ਹੇਗੜੇ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਨਿਤਿਨ ਸਰਵਾਨਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੁਣਿਮਾ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰਾਂਜਲ ਕਿਸ਼ੋਰ, ਪ੍ਰਿਯਦਰਸ਼ਿਨੀ, ਅਨਿਲ ਕੁਮਾਰ ਮਿਸ਼ਰਾ-1, ਬਾਲਾਜੀ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੁਰਬਿਤਾ ਮਿੱਤਰਾ, ਆਰ. ਨਵੀਨ ਰਾਜ, ਕੇ.ਵੀ. ਵਿਜੇਕੁਮਾਰ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾਂ ਹੇਠ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ
ਦੀਪਕ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.

1. 2011 ਦੇ SLP (Crl.) ਨੰਬਰ 2306 ਤੋਂ ਉਤਪਨ ਹੋਈ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ।

2. ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

3. ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਰੁਣ ਦੋਸ਼ੀ ਸਿਵਾ @ ਸ਼ਿਵਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਚੰਦਰੂ @ ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰਨ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਨਾਲ 30.10.2004 ਨੂੰ ਚੇਨਈ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਰਾਤ ਕਰੀਬ 9 ਵਜੇ ਐਮ. ਸ਼ੇਖ ਦਾਵੋਦ (PW-3) ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਮੀਨਾ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 203 ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਤ ਕਰੀਬ 9.30 ਵਜੇ ਵੈਂਕਟੇਸ਼ @ ਵੈਂਕੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਵੈਂਕੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਰੁਣ ਦੇ ਖੱਬੇ ਗੁੱਟ ਵਿੱਚ 4 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਟਾਈਡੀਜੇਸਿਕ ਡਰੱਗ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ। ਵੈਂਕੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ 2 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਡਰੱਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੈਂਕੀ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਭਾਵ 31.10.2004 ਨੂੰ, ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਵੈਂਕੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਅਰੁਣ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ। ਲਾਜ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਲੜਕੇ ਸ਼ੰਕਰ (PW-4) ਨੇ ਲਾਜ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 203 ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਰੁਣ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਰੁਣ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕੰਪਨੀ 'ਚ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕਬਾਲ (PW-2) ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਮਾਮਾ ਪੋਨਸੇਕਰ (PW-1) ਕਮਰੇ 'ਚ ਆਏ।

XXXXXX

4. PW-1 ਨੇ 31.10.2004 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 9.45 ਵਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭਤੀਜਾ ਅਰੁਣ ਪਹਿਲਾਂ ਚੇਨਈ ਦੇ ਇੱਕ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ

ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਬੁਰੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਥੂਥੁਕੁਡੀ ਦੇ ਇੱਕ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਸਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 31.10.2004 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 7.30 ਵਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕਬਾਲ (PW-2) ਦਾ ਫੋਨ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭਤੀਜਾ ਅਰੁਣ, ਜੋ ਮੀਨਾ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 203 ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਠਹਿਰਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਟੀਕੇ ਰਾਹੀਂ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਭਾਰੀ ਖੁਰਾਕ ਖਾ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭਤੀਜਾ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਟ੍ਰਿਪਲੀਕੇਨ ਥਾਣੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ।

5. ਉਪਰੋਕਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 2004 ਦਾ ਜੁਰਮ ਨੰਬਰ 1150 ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਏ. ਐਨ. ਸ਼ਨਮੁਗਮ (PW-6) ਨੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਡਰੱਗ ਟੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਭਵ ਸੀ। ਵੈਂਕੀ ਨੂੰ ਉਕਤ ਜੁਰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 08.11.2004 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਟਿਡੀਜੇਸਿਕ ਸਰਿੰਜ, ਖਾਲੀ ਐਂਪੋਲ, ਅਣਵਰਤੇ ਟਾਈਡੀਜੇਸਿਕ ਐਂਪੂਲ ਆਦਿ ਬਰਾਮਦ ਹੋਏ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਮਾਮੇ PW-1 ਨੇ ਫਰਵਰੀ, 2005 ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੇਸ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 28.02.2005 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂਚ ਸੀ.ਬੀ. ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ., ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਿੰਨ ਸ਼ੱਕੀ ਸਨ, ਵੈਂਕਟੇਸ਼ @ ਵੈਂਕੀ, ਸ਼ਿਵਪ੍ਰਕਾਸ਼ @ ਸਿਵਾ ਅਤੇ ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰਨ @ ਚੰਦਰੂ। ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ 'ਚ ਪੋਲੀਗ੍ਰਾਫ, ਬ੍ਰੇਨਮੈਪਿੰਗ ਅਤੇ ਨਾਰਕੋਐਨਾਲਿਸਿਸ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (DW-4) ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਕਤ ਟੈਸਟ ਪਾਸ ਕਰ ਲਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧੋਖੇ ਦੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਟੈਸਟਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਵੈਂਕੀ ਦੇ ਜਵਾਬ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਪਾਏ ਗਏ।

XXXXXX

111 ਚੰਦਰੂ @ ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸੀ.ਬੀ. ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ. ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ[ਦੀਪਕ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.]

6. ਸਾਲ 2006 'ਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ PW-5 ਨੇ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ 'ਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੇਂਦਰੀ ਜਾਂਚ ਬਿਊਰੋ (CBI) ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 08.02.2008 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, 23.01.2008 ਨੂੰ, ਘਟਨਾ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਸੀ.ਬੀ. ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ. ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 (ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ 'ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ.') ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੈਂਕਟੇਸ਼ @ ਵੈਂਕੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 304 ਭਾਗ 2 (ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ 'IPC' ਲਈ) ਤਹਿਤ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ (ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ) ਨੂੰ ਉਕਤ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰ 21.07.2008 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੈਂਕੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

7. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਮਾਮੇ PW-1 ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ Exh.P-1 ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 203 ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਵੈਂਕੀ ਮੁਲਜ਼ਮ ਚੰਦਰੂ ਦੇ ਸੱਦੇ 'ਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ। ਵੈਂਕੀ ਨਸ਼ਾ ਤਸਕਰ ਸੀ ਅਤੇ ਅਰੁਣ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਵੈਂਕੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਖੱਬੇ ਗੁੱਟ 'ਚ 4 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਟਾਈਡੀਜੇਸਿਕ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵੈਂਕੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਸਿਵਾ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ 50/- ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਇਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ

ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਰੁਣ ਨੂੰ ਖੱਬੀ ਬਾਂਹ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਗਵਾਹ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 203 'ਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਵੈਂਕੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਬਾਂਹ ਦੇ ਖੱਬੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 31.10.2004 ਨੂੰ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਟ੍ਰਿਪਲੀਕੇਨ ਥਾਣੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦੋ ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ FIR ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਟੀਕੇ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ ਅਤੇ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸ਼ਿਵਾ ਦਾ PW-10 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'R' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਨਾਲ ਨੇੜਲਾ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਨੁਸਾਰ R (PW-10) ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਰੁਣ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਫੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਸਿਵਾ ਇਹ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਬਦਲ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਚੰਦਰੂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਅਰੁਣ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਟਿਡੀਜੇਸਿਕ ਦੀ ਵਾਧੂ ਖੁਰਾਕ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ।

XXXXXX

8. ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਟਰੋਪੋਲੀਟਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਸੱਤ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਅਤੇ IPC ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ

ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਆਧਾਰ ਪਾਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੇਕਸੂਰ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ। ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਚਾਰ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ IPC ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ IPC ਦੀ ਧਾਰਾ 120-B ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ।

9. ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕੇਸ ਹੈ। ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ **ਹਨੁੰਮੰਤ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ**[1] ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ:

"10..... ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸਬੂਤ ਸਥਿਤੀਗਤ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਦੁਬਾਰਾ, ਹਾਲਾਤ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਰੁਝਾਨ ਦੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਪਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਕੰਮ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

10. ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਸਰ ਅਲਫਰੈਡ ਵਿਲਜ਼ ਦੀ ਕਿਤਾਬ **ਵਿਲਜ਼ ਆਨ ਹਾਲਾਟੀਕਲ ਸਬੂਤ** (ਅਧਿਆਇ VI)[2] ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ:

.....

[1]AIR 1952 SC 343

[2] ਬਟਰਵਰਥਸ, ਸੱਤਵਾਂ ਸੰਸਕਰਣ, ਪੰਨਾ 296-329.

XXXXXX

113 ਚੰਦਰੂ @ ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸੀ.ਬੀ. ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ. ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ[ਦੀਪਕ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.]

"ਨਿਯਮ 1. - ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਨੁਮਾਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਵਜੋਂ ਕਥਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.....

ਨਿਯਮ 2. ਸਬੂਤ ਦਾ ਬੋਝ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਪਾਰਟੀ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੱਥ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ.....

ਨਿਯਮ 3. - ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤ ਦੇ ਹੋਣ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ.....

ਨਿਯਮ 4. - ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਾਜਬ ਕਲਪਨਾ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ.....

ਨਿਯਮ 5. ਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

11. ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

1. ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹਾਲਾਤ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;

2. ਹਾਲਾਤ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;

3. ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਲੜੀ ਦਾ ਸੰਚਿਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੰਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਕ ਸਿੱਟੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਦੋਸ਼;

4. ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

12. ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

13. ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰੇਕ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ ਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ:

XXXXXX

1. ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ -

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਇਹੀ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਮੀਨਾ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 203 ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਨੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ। ਵੈਂਕੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਰੀਬ 9.30 ਵਜੇ ਆਇਆ, ਪਰ ਉਹ ਰਾਤ 10.15 ਵਜੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਜ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਹਿਤ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸਿਵਾ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ R (PW-10) ਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਚੇਨਈ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਮਾਮੇ (PW-1) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ PW-5 ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੈਰਾਜ ਨੇ 30.10.2004 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 6/7 ਵਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੋਨ 'ਤੇ ਸੂਚਿਤ

ਕੀਤਾ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਰੁਣ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਸਿਧਾਰਥ ਨਾਲ ਚੇਨਈ ਵਿਖੇ PW-1 ਨਾਲ ਰਾਤ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ PW-1 ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜੇ ਅਰੁਣ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਘਰ ਆਵੇਗਾ ਪਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਸਿਧਾਰਥ ਗੋਮਤੀ ਪਾਂਡੀਅਨ (PW-7) ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਸਿਧਾਰਥ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਅਰੁਣ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨਾਲ ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਚੇਨਈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅਰੁਣ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਚੇਨਈ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਧਾਰਥ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਭੇਜਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਿਧਾਰਥ ਨੂੰ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਬੇਟਾ ਸਿਧਾਰਥ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਰੁਣ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਇਕ ਕਾਰ ਵਿਚ ਚੇਨਈ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਲਾ ਦੇਵੀ (PW-8) ਨੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਬੇਟਾ ਮਥੇਸ਼ ਵੀ ਉਸੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਰੁਣ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਧਾਰਥ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸਿਧਾਰਥ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਭੇਜਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬੇਟੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਤੇ ਮਥੇਸ਼ ਚੇਨਈ ਨਹੀਂ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। PW -8 ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬੇਟੇ ਮਥੇਸ਼ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੋਇੰਬਟੂਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਬੇਟੇ ਦਾ ਫੋਨ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮਥੇਸ਼ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮਥੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਸਿਵਾ, ਚੰਦਰੂ, ਸਿਧਾਰਥ ਅਤੇ ਅਰੁਣ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਦੇ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਥੇਸ਼ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਿਧਾਰਥ ਅਤੇ ਮਥੇਸ਼ ਵੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਚੇਨਈ ਵੀ ਗਏ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਇਸ ਤੱਥ ਲਈ ਕਿ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਧਾਰਥ ਅਤੇ ਮਥੇਸ਼ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰਤ ਗਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ

ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

XXXXXX

115 ਚੰਦਰੂ @ ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸੀ.ਬੀ. ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ. ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ[ਦੀਪਕ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.]

2. ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਟਿਡੀਜੇਸਿਕ ਦੀ ਵੱਧ ਖੁਰਾਕ ਲੈਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵੈਂਕੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਗੁੱਟ ਵਿਚ 4 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਟਿਡੀਜੇਸਿਕ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 2 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਉਸੇ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਪਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਚੇਨਈ ਦੇ ਰਾਏਪੇਟਾਈ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਆਰ. ਬਾਸਕਰਨ (PW-11) ਦੇ ਸਬੂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਸਾਇਣਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਖੂਨ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਮਾਤਰਾ 40 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਟਿਡੀਜੇਸਿਕ ਦੇ ਟੀਕੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਰਾਕ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੈ।

PW- -11 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ 20 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਸਰਿੰਜ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੋ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 40 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਟਾਈਡੀਜੇਸਿਕ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ

ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇ 5 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਸਰਿੰਜ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ 8-10 ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਏਗੀ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ 40 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਟਿਡੀਜੇਸਿਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਮੌਤ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਵਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣ ਵਿੱਚ 6 ਤੋਂ 24 ਘੰਟੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਅੱਗੇ ਡਰੱਗ ਦੀ ਮਾਤਰਾ, ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਟੀਕਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੌਤ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰ ਏ. ਐਨ. ਸ਼ਨਮੁਗਮ (PW- 6) ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕੇ ਕਿ ਮੌਤ ਕਦੋਂ ਹੋਈ।

XXXXXX

ਡਾਕਟਰ ਏ. ਐਨ. ਸ਼ਨਮੁਗਮ (PW-6) ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਦਵਾਈ ਦੇ ਟੀਕੇ ਕਾਰਨ ਸੂਈ ਨਾਲ ਲੱਗੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਅੱਗੇ ਦੀ ਬਾਂਹ, ਅੱਗੇ ਪੈਰ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ, ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ (PD-5) ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਦੋ ਟੀਕਿਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ - ਇਕ ਖੱਬੀ ਕੋਹਣੀ ਦੇ ਜੋੜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਇਕ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਾਹਰੀ ਜਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੱਟਾਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਸਹੀ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ

ਕੀਤਾ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਦੋ ਵਾਰ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ 4 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਟਾਈਡੀਜੇਸਿਕ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਗਲੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ 36 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਟੀਕਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਰਿੰਜ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਬਰਾਮਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਲਾਜ ਨੂੰ ਰਾਤ ਕਰੀਬ 10.30 ਵਜੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਤੋਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਂਪੂਲ ਜਾਂ ਸਰਿੰਜ ਦੀ ਕੋਈ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਉਪਰੋਕਤ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਤ 9.30 ਵਜੇ ਤੋਂ 10.00 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਦਾ ਅਸਰ ਲਗਭਗ ਛੇ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਖੁਦ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟੀਕਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਕੀ 36 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਡਰੱਗ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈ। ਇਹ ਦਵਾਈ ਕਿਸਨੇ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ? ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਇਹ ਦਵਾਈ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਵੱਧ ਖੁਰਾਕ ਲੈਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

XXXXXX

117 ਚੰਦਰੂ @ ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸੀ.ਬੀ. ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ. ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ[ਦੀਪਕ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.]

3. ਮਕਸਦ

ਇਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ R (PW-10) ਦੋਸ਼ੀ ਸਿਵਾ ਦਾ ਕਰੀਬੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਰੁਣ ਨਾਲ ਮਿਲਵਾਇਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਸਥਾਪਤ ਕੇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਫੋਨ ਅਤੇ ਐਸ.ਐਮ.ਐਸ. ਰਾਹੀਂ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਿਵਾ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1) ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੰਦਰੂ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2) ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਰਾਕ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਰਚੀ। R (PW-10) ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਅਰੁਣ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨਾਲ ਫੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਰੁਣ ਐਸ.ਐਮ.ਐਸ. ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਆਮ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅਰੁਣ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਲਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਿਵਾ ਕਾਲਜ ਦਾ ਸਾਥੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕਿ R (PW-10) ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸਿਵਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਰੁਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਾਇਆ

ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਇਕੋ ਇਕ ਸਬੂਤ R (PW-10) ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ, ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ PW-1 ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ R (PW-10) ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਰੁਣ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇਸ ਲੰਬੀ ਚੁੱਪ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮਕਸਦ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤ੍ਰਿਕੋਣ ਬਾਰੇ ਰੱਤੀ ਭਰ ਵੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ।

4. <u>ਚੰਦਰੂ ਮੈਡੀਕਲ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ-</u>

ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਚੰਦਰੂ ਨੂੰ ਸਿਵਾ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਚੰਦਰੂ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਟੀਕਾ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਅਨੁਮਾਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਚੰਦਰੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ? ਚੰਦਰੂ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ, ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਟੀਕੇ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟੀਕਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ

ਕਿ ਚੰਦਰੂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਚ ਜ਼ਹਿਰੀਲਾ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਿਵਾ ਅਤੇ ਚੰਦਰੂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਰੁਣ ਨਾਲ ਚੇਨਈ ਆ ਰਹੇ ਸਨ ਬਲਕਿ ਸਿਧਾਰਥ ਅਤੇ ਮਥੇਸ਼ ਵੀ ਉਸੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੇਨਈ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਕਾਰ ਦੇ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਮੁੰਡੇ ਆਪਣੀ ਅੱਲ੍ਹੜ ਉਮਰ ਜਾਂ 20 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਹਾਦਸੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਡਰ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਝੂਠੇ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈ ਲਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਡਰ ਗਏ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਮੁਤਾਬਕ ਚੰਦਰੂ ਦਾ ਅਰੁਣ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਕਸਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵਾ ਅਤੇ ਚੰਦਰੂ ਨੇ ਅਰੁਣ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਰਚੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਠੋਸ ਜਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

XXXXXX

14. ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੋਰ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਹਨ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਾਂਗੇ:

1. PW-1 ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤਤਾ - PW- -1 ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਸੰਤੁਲਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਮਾਮਾ ਹੈ। 31.10.2004 ਨੂੰ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ, R (PW-10) ਜਾਂ ਹੋਰ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ। ਚਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ

ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਿਉਂ ਕਰੇਗੀ। ਦੂਜਾ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਮਾਮੇ ਜਾਂ PW-5 PW-1 ਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ PW-1 ਨੂੰ ਦੋ ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮਾਮੇ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਦੋ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਫਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਜੇ PW-1 ਦਾ ਇਹ ਸੰਸਕਰਣ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਲਏ ਗਏ ਸਨ, ਸਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ. ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਕਿ ਕੀ PW-1 ਜਾਂ PW -5 ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ PW-1 ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਖਾਲੀ ਸ਼ੀਟਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ PW-1 ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

XXXXXX

119 ਚੰਦਰੂ @ ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸੀ.ਬੀ. ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ. ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ[ਦੀਪਕ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.]

2. <u>ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ</u> - ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ PW-1 ਅਤੇ PW-5 ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾ

ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ, ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (DW-4) ਦੁਆਰਾ ਵੈਂਕੀ ਵਿਰੁੱਧ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਾ ਤਾਂ PW-1 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ PW-5 ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ (ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਤਾਵਾਂ) ਨੂੰ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵੈਂਕੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਿਉਂ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਵੈਂਕੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਧਾਰਾ 304 IPC ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਾ ਕਿ ਕਤਲ ਦੇ ਤਹਿਤ।

3. PW- -1 ਅਤੇ PW- -5 ਸਾਫ਼ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੇ ਹਨ - ਮਕਸਦ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਮੇ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ R (PW-10) ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ। ਇਸ ਲਈ PW-1 ਅਤੇ PW-5 ਸਾਫ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ 'ਚ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

XXXXXX

15. ਇਹ ਸਭ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਇਕ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਵੱਧ ਖੁਰਾਕ ਲੈਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਇਹ ਦਵਾਈ ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਟੀਕਾ ਵੈਂਕੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਸਿਰਫ 4 ਮਿਲੀਲੀਟਰ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ

ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਜਾਂ ਸਵੇਰੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟੀਕਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਹਾਲਾਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਇਕੱਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੌਤ ਕਤਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

16. ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, 2010 ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 592 ਅਤੇ 2010 ਦੇ 636 ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 30.11.2010 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ 2009 ਦੇ S.C. ਨੰਬਰ 237 ਵਿੱਚ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਫਾਸਟ ਟਰੈਕ ਕੋਰਟ ਨੰਬਰ 5, ਚੇਨਈ ਦੇ 24.09.2010 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲੋੜ ਨਾ ਪਵੇ। ਲੰਬਿਤ ਅਰਜ਼ੀਆਂ, ਜੇ ਕੋਈ ਹਨ, ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਲਪਨਾ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਾਠੀ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

Prabhat Kiran, Advocate
D/923/2000
Bar Council of Delhi